

Under denne oppsiktsvekkende overskrift behandlet en av de uavhengige svenske aviser en ny rettskandale fra vårt beryktede fedreland.

Denne saken er i sin natur mer oppsiktsvekkende enn selve Fanebust-saken. Den viser nemlig klart og tydelig at rettferdighet, likhet for loven, humanitet, lover og bestemmelser bare er fraser, og det eneste som det i dag er spørsmål om er hevn og atter hevn. Som det så ofte viser seg å være, er også forbrytere i dette tilfelle folk som helst burde blitt plasert i en nasjonal skammekrok, og ikke praktisere sin slette samvittighet på anstendige landsmenn de kommer i berøring med i egenskap av rettsvikavdelingens håndgagne menn.

Den ulykkelige de nå har praktisert moderne norsk juss på har ikke vært medlem av NS, han har ikke vært i noe som helst tysk tjeneste eller på annen måte gjort seg fortjent til å bli behandlet som et dyr. Han heter INGOLF ANDRESEN, og er lege, bosatt i Oslo (p.t. Ilebu?).

Begynnelsen på denne historien hendte i Oslo under okkupasjonstiden. En dag i 1943 ble en lege utsatt for et attentat i Torggaten, men ble ikke skadet. Ingen kunne ane hvordan det var gått til, enda mindre da edkommende lege kort tid i forveien hadde behandlet en såret "frihetskjemper". Denne legen var dr. Andresen.

Året etter flyktet han unna Gestapo og kom seg til Sverige.

I Sverige ble han umiddelbart knyttet til det svenske sikkerhetspoliti, som han også hadde arbeidet for i Norge - altså mot tyskerne. Under sitt rbeide i Stockholm kom dr. Andresen under vær med at to norske politifolk som offisielt var flyktet fra Norge på grunn av "patriotisk arbeide" i virkeligheten var agenter for Gestapo. Det var nåværende politiinspektør ved landssvikavdelingen BRYHN og en kollega som vi desverre foreløpig ikke har navnet på. Dr. Andresen samlet materiale mot disse to, samtidig som han samlet materiale mot enkelte medlemmer av "rettskontoret" ved den norske legasjon i Stockholm. Da freden bröt lös hadde han fått tak på en rekke kompromiterende papirer.

Imidlertid ante visse kretser at dr. Andresen kunne bli en farlig herre, og fikk ham internert til hösten 1945 da han ble utlevert til Norge. Her ble han öyeblikkelig arrestert og fört til Åkebergveiens kretsfengsel.

Saken hans ble overtatt av - HERR BRYHN!!!

Nå begynte dr. Andresens lidelseshistorie. I nesten 1 1/2 år satt han fengslet, uten å komme i forhørsrett, uten å få noen reel siktelse. Ved et tilfelle kom han imidlertid til å bli den som ledet til avslöringen av angiveren Arntzen.

Under sitt virke som lege i fengselet kom han over en rapport fra Kåre Lørgensen i SIPO ang. Arntzens forhold. (Referert i § 100 nr. 8-9 1946). Denne rapport forela han for en kriminalassistent med begjæring om at det ble i gang satt etterforskning. Noen dager etter kom svaret. Dr. Andresen ble satt på enecelle. Han greide imidlertid å komme i forbindelse med en som sørget for å gjøre forholdet kjent utenfor fengselet.

Så en dag får visse kretser i landssvikavdelingen rede på at dr. Andresen skal fremstilles som vitne i saken mot Toralf Fanebust. Nå var gode råd svært dyre, og det gjaldt å handle raskt. Hvilket middel er så det sikreste? Jo, hvis man kunne få ham erklært sinnsyk ville saken bli löst av seg selv. Altså ble han i hui og hast kjört til Gaustad hvor han ble plasert på den værste avdeling de har. Men han var jo ikke sinnsyk? Nei, men hva man ikke er det kan man jo bli var tydeligvis resonementet. Imidlertid var også dette skritt uten noe resultat, for dr. Andresen ble ikke sinnsyk allikevel.

Nå hastet det, om noen dager skulle han bli fört som vitne, og da -. En forferdelig beslutning ble truffet: han skulle bli underkastet en såkalt sjokkbehandling. Denne behandling blir brukt overfor alvorlig sinnslidende som det siste håp. BRUKES DEN OVERFOR NORMALE MENNESKER BLIR RESULTATET SINNSYKDOM OG HUKOMMELSESTAP!

Utenfor Gaustad var man imidlertid også orientert om planene med dr.

Andresen og en telefon til overlegen ved Gaustad asyl fikk stoppet det hele. Siden da er det ikke noe mer. Sykehuset erklærte endog at det hele var skjedd bak hans rygg. Det er nok mulig, vi får i alle fall håpe det.

Så ble han fremstillet som vitne i saken mot Fanebust. Det ble en sensasjon av de sjeldne, selv til rettsstaten Norge å være. Dommer Glad ble lenger og lenger i ansiktet, og hovedparten av tilhørerne frydet seg åpenlyst. Skandalen var åpenbar.

Men for å bevare ro og orden har det demokratiske samfunn mange midler til sin rådighet. Et middel er sensur og ensretting. Det vil si, det heter det nå ikke, men referatforbud i landets samlede presse er et ennå sikrere middel. Det ble altså gjennomført.

Fremdeles sitter dr. Andresen i et eller annet fangehull i det frie Norge. Og hvordan er det med politiinspektør Bryhn og hans kollega? De deler vel celle sammen skulle en tro og håpe. Nei, Bryhn er på reise i Tyskland for å spore opp krigsforbrytere og Gestapister! Hans kollega derimot skal ifølge vel underrettede kilder inntatt en vel fortjent plass på nr. 19. Andre påstår at han følger med Bryhn på dennes pilgrimsvandring. Et er i alle fall sikkert, han burde sitte inne, sammen med sin sjef.

En skulle videre tro at dr. Andresens forsvarer skulle ha lettere for å hjelpe ham når Bryhn og Co. er borte. Men nei, Bryhn har simpelthen låst sakens dokumenter inn i et stålskap som ingen kan komme til. Altså må dr. Andresen sitte inne fremdeles, helt til han ikke klarer mere selv eller skandalen blir for åpenbar.

Vi kan imidlertid berolige rettsstatens nidkjære håndhevere med at alle dr. Andresens papirer er utenfor alle udemokratiske krefters armer. Hvor de befinner seg skal være usagt, men at de er i sikkerhet og vil bli brukt en dag det kan dere alle være sikker på!

++++++

Nytt justismord.

Mens skandalen om Reidar Haalandsaken truer med å bre seg utover lands-
svikavdelingens arkiver, har en ny skandale dukket opp i horisonten. En ny sak som rettfærdigheten burde kreve ble tatt opp til ny behandling. Reidar Haaland er død og kan ikke vekkes til live mere Men PER OPPEGÅRD lever. 14. august 1945 ble lagmannsretten, under ledelse av der Herr Blodöks persönlich, satt på Lillehammer for i rettsstatens navn å drepe Arne Sætvedt og Per Oppegård. Sætvedt ble dødsdømt og henrettet, men Oppegård "slapp" til riksadvokatens ergelse med livsvarig fengsel.

Per Oppegård, som i dag sitter i Åkebergveiens kretsfengsel, kom i januar ifjor over en avis. Det var en av de legale aviser fangene har lov til å lese, og naturligvis ble den lest spalte opp og spalte ned. Oppegård leste også sportssiden, og fikk et lite sjokk. Der sto det nemlig at en jerning av ham var blitt kretsmester på ski. Nå er det ikke direkte ulovlig å bli kretsmester på ski, hvis en da har vært god nordmann. Men det skulle være ulovlig å avgi direkte falsk forklaring i retten. Hvis det da ikke er kommet en provisorisk anordning som opphever en slik hån mot folkets rettsbevissthet.

Denne nybakte kretsmester opptrådte nemlig i vitneboksen med legeattest for livsvarig invaliditet på grunn av den mishandling Oppegård hadde utsatt ham for. Hvor mange år denne ridder av en bedrøvelig samvittighet har skaffet Per Oppegård skal være usagt, men det er sikkert ikke få, når vi tar de vanlige dommer og den blodökske nidkjærhet i betraktning.

Ville det ikke være en idee om Oppegård slapp med å sone mer enn det tar hans "offre" å bli friske. Men det vil kanskje føre med seg at rettsstaten må betale ham erstatning for for lang fengsling?

++++++

En demokratisk presseröst.

Selv det mest overbeviste NS-medlem har da heller ikke med skinn av rett kunnet peke på et eneste tilfelle av skadefro hevnjustis eller ond-
artet krenkelse av vår retts grunnleggende prinsipper. (Vårt Land, 20/3-47.

++++++